

La premsa espanyolista (*La Razón, El Mundo, ABC*) aquests dies s'esquinça les vestidures i grinyola de dents per un número especial del butlletí dels Cristians per la Independència (sectorial de l'Assemblea Nacional Catalana a la qual estic apuntat) que difonen a les parròquies en què s'invita els cristians catalans a afegir-se al procés sobiranista. Els acusen d'instrumentalitzar políticament la religió, quan són ells els qui de fa segles no paren de fer-ho. Nosaltres no pretenem que tots els catòlics catalans tinguin, en consciència, l'obligació de ser independentistes, ni que tots els catalans independentistes hagin de ser catòlics amb el deure polític d'anar a missa; per això no se'ns pot qualificar, a diferència d'ells, de nacionalcatòlics.

El 2012 tenia ja enviat a la impremta un llibre amb el títol *L'Església i el nacionalisme català* quan el cardenal Rouco Varela va fer públiques unes orientacions electorals en les quals afirmava que la unitat d'Espanya és un bé moral al qual no es pot renunciar. Amb això em va donar el títol per al meu llibre, *Ser independentista no és cap pecat*, i vaig deixar el títol primitiu com a subtítol. En la presentació del llibre, a la llibreria Claret, Mn. Antoni M. Oriol i Tataret (e. p. d.), aleshores màxima autoritat entre nosaltres en matèria de doctrina social de l'Església, en va dir una que va fer riure els assistents, però que ell havia dit ben seriosament. “No és només que no sigui pecat –va afirmar–, sinó que és una virtut.” En efecte: és doctrina tradicional i universal de l'Església que el quart manament de la Llei de Déu, que mana honorar pare i mare, exigeix estimar Déu i la pàtria.

La trampa se'ns para quan algú (com ara Rouco Varela aleshores i ara la premsa espanyolista esmentada) pretén imposar-nos la seva pàtria. No hi ha cap autoritat, ni civil ni eclesiàstica, que pugui dictar-me quina és la meva pàtria. Aquesta convicció només pot brollar de la pròpia consciència. El patriotisme espanyolista se'ns ha volgut imposar no sols com una obligació cívica, amb amenaça penal, sinó també com a deure de consciència, sota pena de pecat. Això sí que és pecar contra el segon manament, que prohibeix prendre el nom de Déu en va. Nosaltres no diem quina és la pàtria dels castellans, mentre que ells pretenen definir quina és la nostra, com van voler definir la dels sud-americans independentistes i, més recentment, la dels saharians. Això és imperialisme i colonialisme.

Des de fa tres segles l'Estat espanyol ha brandat la religió com un garrot per espanyolitzar els catalans. Un poderós instrument d'aquesta política religiosa perversa ha estat el nomenament de bisbes no catalans per a les diòcesis catalanes. Aznar, a les seves memòries, confessa les pressions que va fer en aquest sentit. Romanones, ministre d'Instrucció Pública, el 1902 va decretar que l'ensenyament de la religió a l'escola pública s'havia de fer en castellà. Alfons XIII i el general Primo de Rivera van enviar com a ambaixador al Vaticà el marquès de Magaz amb la missió principal i expressa, ja que el govern afavoria tant l'Església espanyola amb honors i privilegis, d'exigir a canvi la col·laboració de la Santa Seu en la repressió del catalanisme. Primo de Rivera va arribar a exigir la remoció del cardenal Vidal i Barraquer, perquè en l'acte d'inauguració de curs del seminari de Tarragona s'havia pronunciat un discurs en català. Es va salvar perquè va poder demostrar que aquell discurs s'havia pronunciat... en llatí!

Els sí que són nacionalcatòlics, com en temps de Franco.

Acusen d'instrumentalitzar políticament la religió, quan són ells els qui, de fa segles, no paren de fer-ho.

(Article d'Hilari Raguer. El Punt Avui. Barcelona. 25.08.2015. Política. Opinió. P. 6)